



Julie Boserup: *Exterior*, 2016 (photo by Thomas Grøndahl)

TO BUILD A PHOTOGRAPH AT BYGGE ET FOTOGRAFI

Interview by Kirstine Theresia Schiess Højmosé

For the past two years, **Julie Boserup** and **Søren Lose** have been frequent visitors to The Royal Library. From the library's collection of more than 17 million historical photographs they have selected images as the point of departure for a number of new works for the exhibition *We built a house* at The National Museum of Photography. Old images of voluminous church architecture and modernist stringent buildings have been scanned, enlarged, folded, cut and turned upside-down. The two artists investigate how architecture is represented in architectural photography and examine the relation between the surface of the photograph and the spatial nature of the building in works that expand in several dimensions – from collages to installations.

De seneste to år har **Julie Boserup** og **Søren Lose** haft deres gang på Det Kongelige Bibliotek. Fra bibliotekets samling af over 17 millioner historiske fotografier har de udvalgt billeder som udgangspunkt for en række nye værker til udstillingen *Vi byggede et hus* på Det Nationale Fotomuseum. Gamle billeder af voluminøs kirkearkitektur og modernistiske stringente bygninger er blevet scannet, forstørret, foldet, klippet i og vendt på hovedet. De to kunstnere undersøger, hvordan arkitekturen bliver repræsenteret i arkitekturfotografiet og udforsker forholdet mellem billedets flade og bygningens rum i værker, der folder sig ud i flere dimensioner – fra collager til installationer.

What is the idea behind the exhibition title *We built a house*?

Lose: It is always difficult to find a good exhibition title, one that says something relevant about the content and at the same time is quite 'catchy' and idiomatic. We discussed various words and descriptions that could include some of the elements around which the project circles. We ended up with *We built a house* in Danish, because it contains something active and at the same time something collectively inclusive: 'we built'. In addition, it is slightly 1970s-ish, which fits well with many of Julie's works and some of mine as well.

Boserup: The most important thing in the title is the word 'we' – and the fact that we talk about a house and not architecture. My fascination with houses and buildings comes originally from how you experience them in everyday life, on the street, and not from an architectural history approach. The house comes first, and after that the architectural history. When I delved into this archive, I found many things I recognised from various places in Denmark, and in my works I chose to focus on public buildings, since here the attempt is to address a form of community. These are our houses, and an attempt was made to build them for us.

How did you select images from among the 17 million photos in the archives?

Lose: Our point of departure was the architectural. It had to relate to space, because both our practices usually start with something spatial. I chose to focus on gothic cathedrals, because in the archive there are so many fantastic photos of particularly Cologne Cathedral and Duomo in Milan. In addition, I initially also had an idea that I would work on documenting the World Expositions, something which in the final result is less predominant in the exhibition than I had expected it to be.

Boserup: I have worked with one specific part of the collection – the Strüwing Archive – from the company Strüwing Reklamefoto, which photographed most of newly built Danish architecture in the period from the 1940s to the 1980s. For some time now, I have been fascinated by the first photo, which is taken at the completion of a work of architecture, because I discovered that this photograph is not always archived. The drawings and the models are kept, but apparently it is assumed that you can always take this photograph again. Buildings, however, change character. The difficult thing has been to decide to focus on public buildings. I have chosen to work with photographs of modernist building from the 1960s and 1970s – an upper secondary school, a college of education, a sports centre and presumably a hospital, and something from a common area in social housing. It has been profoundly inspiring but also really frustrating to work with the archive, for who am I to make the right decisions? I have to rely on my gut feeling and find my own approach, which does not necessarily have anything to do with which building is most interesting from an art-historical or architecture-historical point of view. An important trigger has been the images where the composition of the photograph was predominant and in certain instances almost overshadowed the building. I am interested in this synthesis where photograph and building meet. But I am aware that each time I stop and go home, the next image may turn out to be much more interesting.

Lose: At some point I had to stop collecting as the archive is both compelling and fascinating, but also a maelstrom of visual information in which you look for meaning and connection without necessarily finding it. In the end, of course something had to

Hvad er ideen bag udstillingstitlen *Vi byggede et hus*?

Lose: Det er altid svært at finde en god udstillingstitel, som siger noget relevant om indholdet og samtidig er nogenlunde 'catchy' og mundret. Vi diskuterede forskellige ord og beskrivelser, som kunne rumme nogle af de elementer, som projektet kredser omkring. Det endte med at blive *Vi byggede et hus* på dansk, fordi det på én gang har noget aktivt i sig og samtidig noget kollektivt inddragende: 'vi byggede'. Samtidig er det lidt 70'er-agtigt, hvilket jo passer godt til mange af Julies værker og enkelte af mine.

Boserup: Det vigtigste i titlen er ordet 'vi', og at vi snakker om et hus og ikke arkitektur. Min fascination af huse og bygninger stammer fra, hvordan man oplever dem i hverdagen, på gaden, og ikke fra en arkitekturhistorisk tilgang. Huset kommer først og bagefter kommer arkitekturhistorien. Da jeg kiggede i det her arkiv, fandt jeg mange ting, jeg genkendte fra forskellige steder i Danmark, og jeg valgte i mine værker et fokus på offentlige bygninger, da man her forsøger at adressere en form for fællesskab. Det er vores huse og de er forsøgt bygget til os.

Hvordan har I valgt billeder ud imellem de 17 millioner fotos fra arkivet?

Lose: Vores udgangspunkt var det arkitektoniske. Det skulle have noget med rum at gøre, fordi begge vores praksisser som regel tager afsæt i noget rumligt. Jeg valgte at fokusere på de gotiske katedraler, fordi der findes så mange fantastiske fotos af især Kölner Dom og Duomo i Milano i arkivet. Derudover havde jeg i begyndelsen også en idé om, at jeg skulle arbejde med dokumentation af Verdensudstillingerne, hvilket i udstillingens slutresultat er blevet mindre dominerende, end jeg havde regnet med.

Boserup: Jeg har arbejdet med én specifik del af billedsamlingen, Strüwing-arkivet, fra firmaet Strüwing Reklamefoto, der fotograferede størstedelen af nybygget dansk arkitektur i perioden fra ca. 1940'erne til 1980'erne. Igennem længere tid har jeg været fascineret af det første billede, man tager af arkitektur, når det er blevet bygget, da jeg opdagede, at man ikke altid gemmer det billede. Man gemmer tegningerne og modellerne, men tænker sikkert, at man bare kan tage fotografierne igen. Men bygningerne skifter altså karakter. Det svære har været at beslutte, at jeg kun ville fokusere på offentlige bygninger. Jeg har valgt at arbejde med billeder af modernistisk byggeri fra 1960'erne og 1970'erne; et gymnasium, et seminarium, en sportshal og et hospital, formoder vi, og noget fra et fællesområde i et socialt boligbyggeri. Det har været dybt inspirerende, men også virkelig frustrerende at arbejde med arkivet, for hvem er jeg til at tage det rigtige valg? Jeg måtte gå efter min fornemmelse, og finde mit eget greb, som ikke nødvendigvis handler om hvilken bygning, der kunsthistorisk og arkitekturhistorisk er mest interessant. Drivkraften har været de billeder, hvor fotografiets komposition var dominerende og nogle gange næsten overskyggede bygningen. Det er den syntese, jeg er interesseret i: Der hvor fotografi og bygning mødes. Men du ved, at hver gang du stopper og går hjem kan det være, at det næste billede er meget mere interessant.

Lose: På et eller andet tidspunkt måtte jeg stoppe med at indsamle – arkivet er jo på én gang dragende og fascinerende, men også en maelstrøm af visuel information, som man søger mening og sammenhæng i, uden at den nødvendigvis findes. I sidste ende skulle der jo også komme noget ud af researchen,



emerge from the research – new interpretations as independent works in their own right.

Tell me about the selected archive photos, and how you have worked with them.

Boserup: I have chosen pictures where the photograph is very sharp and clear-cut, where you can see that the photographs were taken to suit the architect's requirements. The photos resemble a dream of the building more than the actual building. The compositions are extremely rigorous and EVERY element in the photograph has been carefully considered. I like to look at these photographs as fantasies and to investigate the relation between the fantasy or the utopia of the house and then the house itself. *Lose:* I have chosen three themes as a starting point for my research: Photographs of building sites or constructions, gothic cathedrals and the World Expositions. All the photographs are official photographs, i.e. pictures that have been sold as souvenirs, press photos or the like. I have chosen photographs that come from the latter half of the 19th century, i.e. from a time when photography as a medium was still new and laborious. They have usually been taken with a large-format camera with long exposure times. Other photographs are from a discontinued press archive in the 1950s and from the outset they were actually small collages. To say something about the process, I normally began with

nogle nye fortolkninger, som skulle fungere selvstændigt som værker.

Fortæl om de valgte arkivfotos, og hvordan I har bearbejdet dem.

Boserup: Jeg har valgt billeder, hvor fotografiet er meget tydeligt, hvor man kan se, at billederne er taget på arkitektens præmisser. Billederne ligner mere en drøm om bygningen, end den faktiske bygning. Kompositionerne er meget stramme og der er taget stilling til ALT i billedet. Jeg synes, at det er interessant at betragte disse billeder som fantasier og undersøge relationen mellem fantasien eller utopien om huset og så det konkrete hus. *Lose:* Jeg valgte tre temaer som afsæt for min research: Billeder af byggepladser eller konstruktioner, gotiske katedraler og Verdensudstillingerne. Alle fotografierne er officielle billeder, altså billeder som er blevet solgt som souvenirs, pressebilleder eller lignende. Jeg har valgt fotografier, der stammer fra midten til slutningen af 1800-tallet, dvs. fra en tid hvor fotografiet som medie endnu var nyt og besværligt. De er som oftest optaget med storformatkamera med lange eksponeringstider. Andre fotografier er fra et nedlagt pressearkiv fra 1950'erne og var faktisk allerede i udgangspunktet små collager. For at fortælle lidt om processen, begyndte jeg oftest med nogle prøveprint i A4 eller A3 format og forsøgte mig lidt frem med forskellige collageteknikker, før jeg lavede de endelige storformatprint, som



Julie Boserup: *Seminarium*, 2016 [photo by Thomas Grøndahl]



Søren Løse: Gothic deconstruction #1 (Köln), 2016 [detail, photo by Torben Eskerød]



some A4 or A3 trial prints and experimented a bit with various collage techniques before making the final large-format print, which was cut out following the filigree contours of the buildings. Some of the photographs worked well layer upon layer, while others were strong enough to stand on their own and my only touch was to turn the motif upside-down.

Boserup: The way I work with collage is to base it on a single picture that has a basic composition, a hierarchy in the photograph and the motif. I go in and partially dissolve the motif, and also the hierarchy, in order to activate other elements in the picture, e.g. details such as a tree – perhaps underestimated in modernism. At the same time, the collage always involves fragment and unity – both a completed composition as well as the individual layers as small windows on the world. The same applies to architecture: You have the individual and the master plan, elements and an overall structure. Once I have selected a picture, I look at the formal aspects, what lines there are in the building as well as in the photograph and how they meet. Then I fold the collage based on those lines. On the one hand, this is a process based on the formal, but simultaneously it is an analysis of what architecture and photography are respectively capable of. My work on the large collages for the exhibition has been a quite physical process. So as to be able to glue my prints, I moisten them, wash them, rub them with sandpaper and crawl around on them on the floor. I do lots of things with them that you normally wouldn't do with photographs, for practical reasons but

blev skåret ud efter bygningsværkernes filigran-konturer. Nogle af billederne fungerede godt lag på lag og andre var stærke nok til at stå alene, hvor det eneste greb jeg tilføjede, var at vende motivet på hovedet.

Boserup: Den måde jeg arbejder med en collage på er ud fra ét billede, som har en grundkomposition, et hierarki i fotografiet og i motivet. Jeg går delvist ind og opløser motivet, og samtidig hierarkiet, for at aktivere nogle andre elementer i billedet, f.eks. detaljer som et træ, som man måske har undervurderet i modernismen. Samtidig handler collagen også hele tiden om fragment og helhed; at du både har en helhedskomposition, men også de små lag som et lille vindue til en verden. På samme måde er det med arkitekturen: Du har individet og masterplanen, elementer og en overordnet struktur. Når jeg har valgt et billede, kigger jeg ret formelt på, hvilke linjer er der i bygningen og tilsvarende i fotografiet, og ser på hvordan de mødes. Så folder jeg ud fra de linjer min collage. Det er en proces, som på den ene side er formel, men som samtidig er en analyse af, hvad henholdsvis arkitekturen og fotografiet kan. Mit arbejde med de store collager til udstillingen har været en ret kropslig proces. For at kunne lime mine prints, gør jeg dem våde, vasker dem, sliber på dem med sandpapir og kravler rundt på dem på gulvet. Jeg gør en masse ting ved dem, som man normalt ikke gør ved fotografier, både af praktiske grunde, men også for at komme ind i dem som materiale, som papir og som overflade på papir. Det er inkjet-print,

also to be able to enter into them as material, as paper and as a surface on paper. It is inkjet print, and when you sandpaper it, the pigment falls off – and the photograph is just a piece of paper with pigment on it, like a drawing or a painting.

In the exhibition there are framed photo-collages, spatial photographs that unfold around walls and large installations of wood and material. Why do you work both two-dimensionally and three-dimensionally at one and the same time?

Boserup: I jump in and out between the various layers – between the flat photograph, the drawing and space. It's a question of challenging myself in a game where I draw a line and then build it up as a spatial construction. I have tried to reach a point where the wall installations are simultaneously architecture but also a graphic line and a picture of a piece of space. One installation uses pictures from an atrium, an enclosed space, an enclosed landscape that you can only see and not occupy. I have used this in the installation and played with the distance between actual space and represented space.

Lose: If I were to describe my process, it would perhaps be more precise to say that I 'build' photographs. Even though a photograph is flat/two-dimensional when you find it in the archive drawer, it is of course a representation of something three-dimensional that has once existed in time and space. A person has been out in reality on a particular day, in particular weather, in a particular mood, in a particular period of time, under certain particular preconditions – all of which is something we cannot necessarily see or think about when we see the final photograph. I think it is interesting to try to develop some of these aspects again in a different form, in a different space – to get behind the surface and work with what we cannot immediately see. In the exhibition, I have attempted to give life to both the original pictures and to my interpretations of them, as something has been exposed unedited and something else has been removed as far as possible from the original. This creates a good synergy in the exhibition in visual and experiential terms – the fact that as an observer you have to take in several dimensions simultaneously – in terms of space, time, various scales, textures and materials.

Boserup: For me, the purpose of the three-dimensional was also to anchor the exhibition in the exhibition space and optimise the visitor's experience into something special in precisely that space. But the three-dimensional also has to be tamed as far as I am concerned, so that the observer can carry out his or her own interpretational work on the picture. I am interested in the potential generated when the observer starts to unfold the works optically. Among other things, I therefore show the reverse side and bring out the folds in order to activate the motif and the material that I am working with at the various levels in the collage.

Why are architecture and architectural photography of interest to you?

Boserup: Architecture is a common reference, something we share. Architectural photography is often used as an illustration of the architect's dream, a staging of the building, and it is this staging that I want to make visible. I have always been interested in houses. There is considerable power in architecture: You can draw a line and build a wall, but perhaps that wall gets in our way every day. To a greater extent, I come from drawing than from photography, and the whole idea of drawing lines that can be made real, and that you can live in, is pretty crazy. The space

og når man sliber på det, så falder pigmentet af – og fotografiet er blot et papir med pigment på, som en tegning eller et maleri.

I udstillingen kan man både opleve indrammede fotocollager, rumlige fotografier, der folder sig ud omkring vægge og store installationer af træ og stof. Hvorfor arbejder I både to-dimensionelt og tredimensionelt på samme tid?

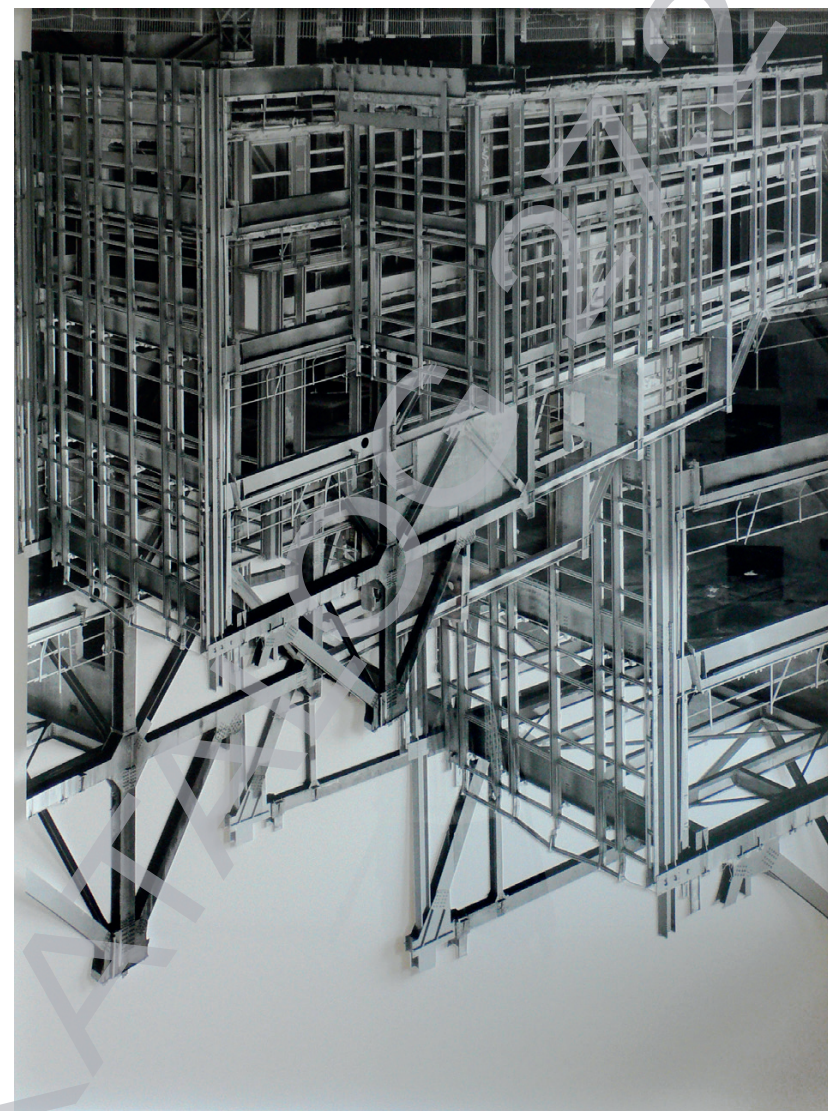
Boserup: Jeg hopper ind og ud imellem de forskellige lag; imellem det flade foto, tegningen og rummet. Det handler om at udfordre mig selv i en leg, hvor jeg tegner en streg og bagefter bygger den op som en rumlig konstruktion. Jeg har forsøgt at ramme et punkt, hvor væginstallationerne på én gang er arkitektur men også en grafisk linje og et billede af et stykke rum. Den ene installation bruger billeder fra en atriumgård, et lukket rum, et lukket landskab, som man kun kunne se og ikke indtage. Det har jeg brugt i installationen og leget med afstanden mellem det faktiske rum og det repræsenterede rum.

Lose: Hvis jeg skal beskrive min proces, ville det måske være mest præcist at sige at jeg 'bygger' fotografier. Selv om et fotografi er fladt/todimensionelt, når man finder det i arkivskuffen, er det jo en repræsentation af noget tredimensionelt, som engang har eksisteret i tid og rum. En person har været ude i virkeligheden på en bestemt dag, i et bestemt vejr, i et bestemt humør, i en bestemt tidsperiode, under nogle bestemte forudsætninger – alt sammen noget som vi ikke nødvendigvis kan se eller tænker over, når vi ser det færdige fotografi. Jeg synes, at det er interessant at forsøge at udfolde nogle af disse aspekter igen i en anden form, i et andet rum – at komme bag om overfladen og arbejde med det, vi ikke umiddelbart kan se. På udstillingen har jeg forsøgt både at give liv til originalbillederne og til mine fortolkninger af dem, idet noget er eksponeret uredigeret og andet er fjernet så langt som muligt fra originalen. Det giver visuelt og oplevelsesmæssigt et godt spænd i udstillingen – at man som beskuer skal forholde sig til flere dimensioner på en gang – rumligt, tidligt, forskellige skalaer, stoffigheder og materialer.

Boserup: For mig handler det tredimensionelle også om at forankre udstillingen i udstillingsrummet og optimere publikums oplevelse til noget særligt i netop det rum. Men det tredimensionelle skal også tæmmes fra min side, så beskueren selv kan arbejde med billedet. Jeg er interesseret i potentialet ved at beskueren selv begynder at folde værkerne videre ud med øjnene. Blandt andet viser jeg derfor bagsiden og tydeliggør folderne for at aktivere motivet og materialet, som jeg arbejder med i de forskellige niveauer i collagen.

Hvorfor er arkitektur og arkitekturfotografiet interessant for jer?

Boserup: Arkitekturen er en fælles reference, det er noget, vi deler. Arkitekturfotografiet bliver ofte brugt som en illustration af arkitektens drøm, en iscenesættelse af bygningen, og det er den iscenesættelse, jeg gerne vil gøre synlig. Jeg har altid været interesseret i huse. Der er meget magt i arkitektur: Du kan slå en streg og bygge en væg, men så står den væg måske i vejen for os hver dag. Jeg kommer fra tegning, i højere grad end fotografi, og hele tanken om, at man kan lave streger, der kan gøres virkelige, og som man kan bo i, det er vildt. Det rum, der bliver bygget op, er så umiddelbart, og omvendt er det så skrøbeligt, når det bare er en lille drøm på et stykke papir. Når husene bliver bygget, kan de nogle gange virke lidt afvisende og miste forbindelsen til den dér fantasi, som



Søren Lose: *Dystopic deconstruction #1 (Palast)*, 2010

that is built is so immediate, and yet it is so frail when it is only a small dream on a piece of paper. When the houses are built, they can sometimes seem a bit dismissive and lose the connection to the fantasy that the architect had. I experience the distance between the building and the dream of the building as a bit of a crisis. I would like to create a space of possibility where the two go hand in hand. If I can make a work that simultaneously shows both the building and the idea of the building, I feel happy.

Lose: I have always been very interested in space in my works and my artistic process, no matter if I am working with two-dimensional pictures, videos or installations. Space not only understood as physical space but also as mental, cultural and historical constructions that we move in and out of and relate to.

What is it like to work with other people's images in your works?

Lose: In my works I try not to distinguish between my own images and those of other people. As far as possible, I try to treat everything as material, as images, without introducing too many emotions or values at the outset. Later, a process of acquisition takes place in which I examine and get to know the material, and a process of subsequent rationalisation, in which the content-related and conceptual aspects in the images come to terms with the formal dimension in the new works.

Boserup: I am a parasite. I work with collage and do not like to work with my own blank canvas. I like to have something else as my point of departure. I like to have something to pull apart. I also occasionally work with my own pictures, but I think it's interesting if someone else has staked out a few positions that I can comment on. Then we already have a dialogue or a conflict, and then I imagine to myself that I can add things to the pictures that will allow them to grow in new ways.

What is your relation to photography, and how do you use it in your artistic practice?

Lose: I have always used photography in my practice. Not necessarily what I refer to as 'photography-photography', but photography in every conceivable form. Some of my projects have used old, discovered negatives as their starting point; others have used hundreds of holiday snapshots found at flea markets. You cannot necessarily always recognise the original point of departure in the end product – it can manifest itself as an installation, video, a new series of photographs, etc. Throughout my career I have alongside also worked with traditional, classic b&w and colour photography without the installation techniques as in *We built a house*.

Boserup: I don't necessarily see myself as a photographer. My way into art has been through drawing. To be able to draw things that 'looked real' was totally satisfying and totally frustrating – and I personally feel that my personal pencil lines were too dominant in what I did. By always photographing my surroundings and using photographs as sketches I discovered that this could introduce a distance from my own lines and create the closeness to reality I felt happy with. After that, photography became a large part of my practice, although I still adjust everything with drawn surfaces so as to create connections between the collage layers and the photograph – and to balance the intensity of the colours. My relation to photography mainly has to do with being a collector. I collect moments that inspire me. The archive is a collection like my collections of blue and green, of travel books and photo wallpaper. It is so inspiring to look at pictures. My mind goes crazy when I look through so many images – I get so many ideas and see so many possibilities.

arkitekten havde. Den afstand, imellem bygningen og drømmen om bygningen, oplever jeg lidt som en krise. Jeg vil gerne skabe et mulighedsrum, hvor de to går i spænd. Hvis jeg kan lave et værk, der på én gang viser bygningen og en idé om bygningen, er jeg glad.

Lose: Jeg har altid været optaget af rum i mine værker og i min kunstneriske proces, hvad enten jeg arbejder med todimensionelle billeder, video eller installation. Rum ikke kun forstået som et fysisk rum, men også som mentale, kulturelle og historiske konstruktioner, som vi bevæger os ind og ud af og forholder os til.

Hvordan er det at arbejde med andres billeder i jeres værker?

Lose: I mine værker forsøger jeg ikke at skelne imellem mine egne billeder og andres. Jeg forsøger så vidt muligt at behandle det hele som materiale, som billeder, uden at lægge for mange følelser eller værdier ind i det fra starten. Senere foregår der en tilegnelsesproces, hvor jeg udforsker og lærer materialet at kende, og en efterrationaliseringsproces, hvor de indholdsmæssige og konceptuelle aspekter i billederne finder sammen med den formelle dimension i de nye værker.

Boserup: Jeg er en parasit. Jeg arbejder med collage, og bryder mig ikke om at stå med mit eget hvide lærred, men skal have noget andet at tage udgangspunkt i. Gerne noget at pille fra hinanden. Jeg arbejder også med mine egne billeder engang imellem, men jeg synes det er interessant, at der er nogen, som har udstukket nogle præmisser, jeg kan kommentere på. Så har vi allerede en dialog eller en konflikt, og så bilder jeg mig ind, at jeg kan tilføje ting til de billeder, som får dem til at vokse på nye måder.

Hvilket forhold har I til fotografiet, og hvordan bruger I det i jeres kunstneriske praksis?

Lose: Jeg har altid benyttet fotografi i min praksis. Ikke nødvendigvis det jeg kalder "fotografi-fotografi" men fotografi i alle mulige former. Nogle af mine projekter har taget udgangspunkt i gamle, fundne negativer, andre i hundredvis af ferie-snapshots fundet på loppemarkeder. I slutresultatet kan man ikke nødvendigvis genkende det oprindelige afsæt – det kan manifestere sig som en installation, video, i en ny fotoserie eller andet. Gennem min karriere har jeg sideløbende også arbejdet med traditionelt, klassisk s/h og farvefotografi uden de installatoriske greb som i *Vi byggede et hus*.

Boserup: Jeg ser ikke nødvendigvis mig selv som fotograf. Min vej ind i kunsten har været igennem tegning. Det at kunne tegne ting så 'det lignede' var totalt tilfredsstillende og totalt frustrerende – og jeg synes selv, at min egen streg blev for dominerende i det. Ved altid at fotografere mine omgivelser og bruge fotografier som skitse opdagede jeg, at det kunne give en distance til min egen streg og skabe den virkelighedstæthed, som jeg var glad for. Fotografiet blev derefter en stor del af min praksis, men jeg justerer stadig alt med tegnede flader for at skabe forbindelser mellem collage-lagene og fotografiet – og balancere farvens intensitet. Min relation til fotografiet handler nok mest om at være en samler. Jeg samler momenter, der inspirerer mig. Arkivet er en samling ligesom mine samlinger af blå og grøn, af rejsebøger og fototape. Det er så inspirerende at se på billeder. Mit hoved går amok, når jeg kigger igennem så mange billeder; jeg får så mange ideer og kan se så mange muligheder.



All installation photos by Torben Eskerod

The exhibition *We built a house* can be seen at The National Museum of Photography until 4 February 2017.

Julie Boserup (1976) graduated from Chelsea College of Art in 2002. Currently she is also being exhibited at Sous Les Etoiles Gallery in New York and has formerly exhibited at such venues as Peter Lav Gallery, Fotografisk Center, Traneudstillingen, Møstingshus and Danske Grafikere, and also done site specific public works for Rødovre Gymnasium and Hvidovre Hospital.

Søren Lose (1972) graduated from The Royal Danish Academy of Fine Arts in 2003. He has exhibited at such venues as Peter Lav Gallery, Fotografisk Center, Brandts, Overgaden, Gl. Holtegaard, Thorvaldsens Museum, AROs, Galleri Image, Skive Kunstmuseum, Galleria Riccardo Crespi, Milano and Sparwasser HQ, Berlin.

Kirstine Theresia Schiess Højmoser (1982) gained an MA in Art History from Aarhus University in 2010. She is head of Aarhus Visual Arts Centre and has formerly worked as a freelance curator and been employed at Fotografisk Center.

Udstillingen *Vi byggede et hus* kan ses på Det Nationale Fotomuseum til 4. februar 2017.

Julie Boserup (1976) er uddannet ved Chelsea College of Art i 2002. Hun er pt. også udstillingsaktuel på Sous Les Etoiles Gallery i New York og har tidligere udstillet på bl.a. Peter Lav Gallery, Fotografisk Center, Traneudstillingen, Møstingshus og Danske Grafikere, samt lavet udsmykninger til Rødovre Gymnasium og Hvidovre Hospital.

Søren Lose (1972) er uddannet fra Det Kongelige Danske Kunstakademi i 2003. Han har udstillet på bl.a. Peter Lav Gallery, Fotografisk Center, Brandts, Overgaden, Gl. Holtegaard, Thorvaldsens Museum, AROs, Galleri Image, Skive Kunstmuseum, Galleria Riccardo Crespi, Milano og Sparwasser HQ, Berlin.

Kirstine Theresia Schiess Højmoser (1982) er uddannet cand. mag. i Kunsthistorie fra Aarhus Universitet i 2010. Hun er leder af Aarhus Billedkunstcenter og har tidligere arbejdet som freelance kurator og været ansat på bl.a. Fotografisk Center.